# Από το Συναξάρι - Μνήμη του αγ. Ιωάννου Μαξίμοβιτς, αρχιεπ. Σαγκάης, κατόπιν Βρυξελλών και εν συνεχεία Σαν Φρανσίσκο

**Categories :** ΘΕΟΛΟΓΙΑ

**Date :** 19 Ιουνίου, 2015

19 Ιουνίου

Γεννημένος
το 1896 στο χωριό Αδάμοβκα της επαρχίας Χάρκωφ, ο μακάριος ιεράρχης Ιωάννης ανήκε στην ευγενή οικογένεια των Μαξίμοβιτς. Βαπτίσθηκε με το όνομα Μιχαήλ, ολοκλήρωσε τη μέση εκπαίδευση στη στρατιωτική σχολή της Πολτάβας και εν συνεχεία σπούδασε Δίκαιο στο Πανεπιστήμιο του Χάρκωφ. Η επανάσταση και η κατάρρευση της Ρωσικής Αυτοκρατορίας που ακολούθησε, τον έπεισε για το πρόσκαιρο των επίγειων πραγμάτων, και το ανίσχυρο των ανθρώπινων δυνάμεων, οπότε και έλαβε την απόφαση να απαρνηθεί τη ματαιότητα του κόσμου για να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στην υπηρεσία του Θεού. Κατά τον εμφύλιο πόλεμο (1921), η οικογένειά του κατέφυγε στο Βελιγράδι, όπου ολοκλήρωσε τις θεολογικές σπουδές του.

Εισήλθε στη Μονή του Μίλκοβο, όπου έζησε σε μια κοινότητα είκοσι Ρώσων και Σέρβων μοναχών, που τηρούσαν στην εντέλεια τις αρχές της μοναχικής πολιτείας. Το 1926 εκάρη μοναχός από τον μητροπολίτη Αντώνιο Κραποβίτσκυ (1863-1936), έναν από τους λαμπρότερους Ρώσους ιεράρχες, που είχαν κατορθώσει να γλιτώσουν από την επαναστατική θύελλα. Παίρνοντας το όνομα του αγίου συγγενή του Ιωάννη του Τομπόλσκ, ορίσθηκε σύντομα επιτηρητής και καθηγητής στο σερβικό ιεροδιδασκαλείο της Μπίτολα, όπου άσκησε μεγάλη επίδραση στους μαθητές του με την ασκητική βιοτή του και την πατρική φροντίδα του. Μετά την επιθεώρηση των κοιτώνων, περνούσε τη νύχτα προσευχόμενος, και δεν έδινε ανάπαυση στον εαυτό του παρά μια δυο ώρες, γονατιστός μπροστά στις εικόνες. Ο ίδιος αναγνώρισε αργότερα ότι από τη μοναχική του κουρά και ύστερα δεν πλάγιασε ποτέ να κοιμηθεί. Έτρωγε μία φορά την ημέρα, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, και κατά την Μεγάλη Τεσσαρακοστή τρεφόταν μόνον με πρόσφορα, περνώντας την πρώτη και τελευταία εβδομάδα εν πλήρη ασιτία. Από την Πέμπτη προετοιμαζόταν για τη Λειτουργία της Κυριακής, χωρίς να τρώει σχεδόν τίποτε. Όταν διάβαζε τις ευχές, έδειχνε να μιλάει στον Χριστό και στους παρόντες αγίους, και εξερχόταν του ιερού με την όψη του να λάμπει. Ο **άγιος επίσκοπος Νικόλαος Βελιμίροβιτς**, ο οποίος ήταν στην κεφαλή της επισκοπής, τον επισκεπτόταν

συχνά και έλεγε: «Είναι άγγελος του Θεού με όψη ανθρώπου». Διατηρούσε επίσης θερμές σχέσεις με **έναν άλλον άγιο της εποχής μας, τον πατέρα Ιουστίνο Πόποβιτς**, συνάδελφό του στο ιεροδιδασκαλείο.

Το 1934 χειροτονήθηκε επίσκοπος, παρά τους δισταγμούς του, και στάλθηκε στη Σαγκάη, όπου ανάλωσε τις δυνάμεις του στη στήριξη και παρηγορία των πολλών Ρώσων προσφύγων. Άρχισε με τη συμφιλίωση των Ορθοδόξων των διαφορετικών εθνοτήτων, τους οποίους χώριζαν έριδες περί δικαιοδοσίας, και οργάνωσε την αρωγή στους φτωχούς. Με κάθε καιρό έτρεχε ο ίδιος μέσα στους δρόμους για να μαζέψει τα άρρωστα και ορφανά παιδιά, ρωσόπουλα ή κινεζόπουλα. Το ορφανοτροφείο που ίδρυσε υπό την προστασία του αγίου Τύχωνος Ζαντόνσκ, άρχισε με οχτώ παιδιά και κατέληξε να στεγάζει 3.500, όταν η έλευση των κομμουνιστών ανάγκασε την κοινότητα να καταφύγει πρώτα σε ένα νησί των Φιλιππίνων και κατόπιν στις Ηνωμένες Πολιτείες.
Παρά τα ποιμαντορικά του καθήκοντα, ο Άγιος Ιωάννης συνέχισε, και μάλιστα επέκτεινε την ασκητική πολιτεία του, τελούσε δε τη Θεία Λειτουργία καθημερινά. Έχοντας προσβληθεί από έλκη στα σκέλη, αρνιόταν να χειρουργηθεί, και όταν τελικά ενέδωσε στις πιέσεις των ενοριτών, το ίδιο το βράδυ της επέμβασης βρισκόταν στην εκκλησία για να τελέσει την Αγρυπνία της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Αρκούνταν στα πιο ταπεινά ενδύματα, φορούσε μόνο ελαφριά σανδάλια που συχνά τα έδινε σε κάποιον φτωχό, και λειτουργούσε ανυπόδητος προς μεγάλο σκανδαλισμό ορισμένων. Επεκτεινόμενος έτσι προς τον Θεό δια της ασκήσεως, με την ίδια αυστηρότητα των παλαιών Πατέρων, είχε λάβει από τον Θεό το δώρο της **διορατικότητος**, που το χρησιμοποιούσε με διάκριση για τη σωτηρία και οικοδομή των ψυχών. Περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας επισκεπτόμενος αρρώστους, προσκομίζοντας σε αυτούς τη Θεία Κοινωνία και παρηγορώντας τους με την παρουσία του Θεού, και δεν περιφρονούσε ούτε τους φυλακισμένους ούτε τους ψυχασθενείς, οι οποίοι τον υποδέχονταν με γαλήνη και χαρά, ακούγοντας προσεκτικά τις ομιλίες του.

Κατά την ιαπωνική κατοχή, ενώ η ρωσική κοινότητα της Σαγκάης βρισκόταν υπό συνεχή απειλή, ο θαρραλέος ιεράρχης ανέλαβε με κίνδυνο της ζωής του τη διοίκησή της, ενώ συνέχισε να επισκέπτεται το ποίμνιό του ακόμη και μέσα στη νύχτα, στις πιο επικίνδυνες συνοικίες. Με την έλευση των κομμουνιστών το 1949, οι Ρώσοι πρόσφυγες, πέντε χιλιάδες τον αριθμό, εκτοπίστηκαν σε ένα νησί των Φιλιππίνων που το έπλητταν συχνά τυφώνες. Προστατευμένο όμως από τις προσευχές του ποιμένα του, το προσφυγικό στρατόπεδο έμεινε απρόσβλητο κατά τους είκοσι επτά μήνες της διαμονής τους εκεί. Λίγο μετά την αναχώρηση της πλειονότητας των προσφύγων, ένας τρομερός τυφώνας κατέστρεψε ολοσχερώς το στρατόπεδο.

Έχοντας εξασφαλίσει από τις Αρχές της Ουάσιγκτον την άδεια μετανάστευσης στις Ηνωμένες Πολιτείες για το ποίμνιό του, ο ακούραστος ποιμένας, ζώντας πάντα μέσα στη μεγαλύτερη ένδεια, φρόντισε για την εγκατάσταση του ποιμνίου του. Έπειτα από δύο χρόνια ορίστηκε το 1951 αρχιεπίσκοπος της εν Υπερορία Ρωσικής Εκκλησίας για τη Δυτική Ευρώπη. Έχοντας αρχικά την έδρα τον στο Παρίσι, διέμενε αργότερα στις Βρυξέλλες. Ένα από τα βασικά του μελήματα ήταν να εργαστεί για τη συμφιλίωση των Ρώσων Ορθοδόξων που ήσαν διαιρεμένοι σε τρεις δικαιοδοσίες. Δεν περιοριζόταν όμως στις ποιμαντικές ανάγκες των Ρώσων μεταναστών, αλλά έδειχνε έντονο ενδιαφέρον και για την αποκατάσταση της Ορθοδοξίας στη Δύση, και εκδήλωνε βαθιά ευλάβεια για τους προ του Σχίσματος αγίους της Δύσης, τη λειτουργική μνήμη των οποίων προσπάθησε να επαναφέρει στην Ευρώπη, όπως και στην Κίνα, και εν συνεχεία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο άγιος συνέχιζε να ρυθμίζει τη ζωή του σύμφωνα με τον θείο Νόμο, δίχως να λογαριάζει τις κοινωνικές συμβάσεις, γεγονός που επέσυρε πάνω του την κριτική των μεν, ενώ οι δε έβλεπαν με θαυμασμό στο πρόσωπό του έναν δια Χριστόν σαλό της εποχής μας.

Μια ημέρα ένας Ρωμαιοκαθολικός ιερέας, θέλοντας να βεβαιώσει τους πιστούς του ότι η αγιότητα δεν ήταν επ’ ουδενί ένα πράγμα του παρελθόντος, φώναξε στην ομιλία του: «Να που στους δρόμους του Παρισιού κυκλοφορεί σήμερα ένας άγιος Ιωάννης ο Ανυπόδητος!». Χωρίς να απαρνηθεί τίποτε από την ασκητική πολιτεία του, διάβαζε όλες τις εκκλησιαστικές Ακολουθίες, κατά την ορισμένη ώρα, ακόμη και στις αποβάθρες ενός σταθμού, και τελούσε καθημερινά τη Θεία Λειτουργία, μνημονεύοντας χιλιάδες ονόματα πνευματικών του τέκνων. Επανειλημμένως πιστοί τον είδαν ανυψωμένο από τη γη, και περιβαλλόμενο από φως. Συνήθιζε να λέει: «Η πολλή δουλειά δεν μου επιτρέπει να μην προσεύχομαι», συνοψίζοντας έτσι τον τρόπο με τον οποίο συνέδεε την ασκητική πολιτεία του με το ποιμαντορικό του έργο.

Το 1962 εστάλη επειγόντως στο Σαν Φρανσίσκο για να αποκαταστήσει την ειρήνη στους κόλπους της Ρωσικής κοινότητας, που είχε διαιρεθεί γύρω από το ζήτημα της ανέγερσης Καθεδρικού Ναού. Υπομένοντας αγόγγυστα τις συκοφαντίες, δίχως ποτέ να κρίνει τον άλλο ή να χάνει την εσωτερική ειρήνη του, δέχτηκε ακόμη και να εμφανισθεί, αντίθετα με τους ιερούς Κανόνες, στο αστικό δικαστήριο για να απαντήσει στις κατηγορίες για υπεξαίρεση πόρων που του απέδιδαν. Ήταν μεν αυστηρός σε ό,τι αφορούσε το ήθος των πιστών του και τη διατήρηση της εκκλησιαστικής παραδόσεως, αλλά μοίραζε αφειδώς την αγάπη του Θεού σε όλους εκείνους που προσέτρεχαν σ’ αυτόν, δείχνοντας πάντα μια πρόσχαρη φροντίδα για τα παιδιά. Έχοντας προβλέψει πολύ πριν την ημέρα της εκδημίας του, εκοιμήθη

εν ειρήνη στις **19 Ιουνίου του 1966**, στο Σηάτλ, αφού τέλεσε τη Θεία Λειτουργία και προσευχήθηκε επί τρεις ώρες στο Ιερό.

Η κηδεία του στον Καθεδρικό Ναό του Σαν Φρανσίσκο υπήρξε ένας θρίαμβος της συμφιλιωμένης Ορθοδοξίας, ενώ μεταξύ των χιλιάδων πιστών που επί έξι ημέρες προσέρχονταν να προσκυνήσουν το σκήνωμά του, πολλοί ήσαν εκείνοι που παρατήρησαν ότι δεν εμφάνιζε ίχνος φθοράς, και ότι ανέδιδε εξαίσια ευωδία. Έκτοτε, ο μακάριος ιεράρχης έδωσε πολλές φορές μαρτυρία για την ουράνια αρωγή του προς τους πιστούς κάθε δικαιοδοσίας, που τον επικαλούνταν.

*(Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Εκδόσεις ΙΝΔΙΚΤΟΣ)*

*Συναριθμήθηκε εν αγίοις από την Σύνοδο της Ρωσικής Εκκλησίας εν Υπερορία, τον Ιούλιο 1994*

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)